

Arrest

**nr. 119 844 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 18 november 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat W. LUYCK in opvolging van advocaat W. VERHULST, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent minderjarig (geboren op 29 december 1993).

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Armenië, en niet te weten van welke origine u bent.

U kwam België binnen op 21 maart 2000 in het gezelschap van uw grootmoeder C.A. (O.V. 4.936.199), in het gezelschap van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199), en in het gezelschap van uw minderjarige broer H.C. (O.V. 4.936.117), en u diende op 21 maart 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U verklaart dat u zich zelf niets herinnert wat er in Armenië gebeurd is. U stelt dat al uw problemen verbonden zijn met de problemen van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199). U hebt uw moeder nooit gekend.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) (CGVS, p. 4), en u geeft aan dat u zich zelf niets herinnert wat er in Armenië gebeurd is (CGVS, p. 4).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199), en in het kader van de asielaanvraag van uw grootmoeder C.A. (O.V. 4.936.199) in het kader van de asielaanvraag van uw minderjarige broer H.C. (O.V. 4.936.117), eveneens werd besloten tot de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U bent niet in het bezit van documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u noch als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat A.C. minderjarig is, en dat op datum van 29 december 2005 de grootouders van A.C., namelijk Mijnheer R.C. en Mevrouw C.A., volgens artikel 26 van de wet van 22 december 2006, in het bezit werden gesteld van een titel waaruit de machtiging tot onbeperkt verblijf blijkt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot voortzetting van 18 november 2009 aan dat “*minstens zijn persoonlijke integriteit*” in gevaar is indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst; hij benadrukt dat zowel hij als zijn grootvader er “*zeer ernstige problemen*” ondervonden en dat deze problemen “*op heden nog steeds actueel*” zijn.

Hij voert een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van “*de rechtspraak van de Raad van State*”, van artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij stelt dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd wordt “*op grond van een eenvoudige verwijzing naar een andere beslissing*”, zijnde de weigeringsbeslissing van zijn grootvader.

Hij acht deze beslissing “*evenwel irrelevant wat betreft het onderzoek van het dossier van verzoeker*” en hekelt het feit dat deze beslissing, of elementen hieruit, “*bovendien geeneens geciteerd word(t)(en)*”.

Verzoeker laat gelden dat deze beslissing hem “geheel onbekend is”, waardoor hij “dan ook geen verweer (kan) voeren omtrent de correctheid van de vermeldingen in deze beslissing”.

Volgens hem schendt de bestreden beslissing dan ook de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Hij voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. Uiterst ondergeschikt vraagt hij het dossier terug te zenden aan de commissaris-generaal voor een vernieuwd onderzoek.

2.2. Beoordeling

De Raad stelt vast dat de beslissing van 8 november 2006 van de commissaris-generaal stelt:

“U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) (CGVS, p. 4), en u geeft aan dat u zich zelf niets herinnert wat er in Armenië gebeurd is (CGVS, p. 4).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw grootvader R.C. (O.V. 4.936.199) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. ”

De Raad merkt op dat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, de beslissing van de grootvader, of elementen hieruit, niet weergegeven worden in de bestreden beslissing en dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd wordt “op grond van een eenvoudige verwijzing naar een andere beslissing”.

Het verweer van de commissaris-generaal in zijn verweernota 26 november 2009 dat verzoeker en zijn grootouders in november 2006 op hetzelfde adres verbleven, dat ze werden bijgestaan door dezelfde advocaat, dat de beslissing aangaande verzoekers grootvader aangetekend werd toegezonden naar het adres waar zijn grootvader met verzoeker verbleef, waardoor verzoeker “ook kennis kon nemen van de beslissing”, wordt niet aanvaard.

Naar het oordeel van de Raad moet de motivering van de beslissing “op zich” volledig zijn en komt dergelijke motivering niet tot stand na inspanningen die verzoeker zelf dient te leveren om van de “volledige tekst” van zijn beslissing kennis te kunnen nemen, noch doordat hij in mogelijkheid was aan zijn grootouders hieromtrent verduidelijking te vragen.

Waar de commissaris-generaal in zijn verweernota nog aanvoert dat de Raad “reeds eerder oordeelde dat de Commissaris-generaal bij een ‘volgbeslissing’ de motieven van de motieven van de beslissing in het hoofdossier niet moet hernemen of citeren in de volgbeslissing” en hierbij verwijst naar arrest nr. 5976 van de Raad van 18 januari 2008, stelt de Raad vast dat dit arrest een andere bestreden beslissing (weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag) en een ander contentieux (annulatie) betreft.

Verweerder toont niet aan dat dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de situatie in voorliggend geval, noch op welke manier dit arrest, dat, zoals reeds gesteld, dan nog een andere bestreden beslissing en een andere contentieux betreft, *in casu* ter zake dienend zou zijn.

Hoe dan ook heeft de door de commissaris-generaal aangehaalde rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde die bindend is.

De Raad is van oordeel dat het feit dat de bestreden beslissing enkel gegrond wordt op de weigeringsbeslissing inzake verzoekers grootvader, doch de inhoud van deze beslissing niet weergeeft, een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan zo immers, zoals hij aangeeft in zijn verzoekschrift, “geen verweer voeren omtrent de correctheid van de vermeldingen in deze beslissing”.

Dit hiaat wordt niet hersteld door een fotokopie van de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van de grootvader van verzoeker, bij de verweernota te voegen.

2.2.5. Besluit

De onregelmatigheid die aan de bestreden beslissing kleeft is substantieel en kan door de Raad niet hersteld worden. Dienvolgens dient, in toepassing van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen op 8 november 2006 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE